

**Commentariorvm, Ac Dispvationvm In Primam Partem
Sancti Thomæ Tomvs ...**

Complectens ad viginti sex Quæstiones priores, centum & septem
Disputationes in Capita diuisas

Vázquez, Gabriel

Antverpiæ, 1621

Materiae, & accidentium, quæ realiter distinguuntur 'a substantia
peculiaries ideæ ponendæ sunt. c. 3.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80983](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80983)

Deinde de ideis possibilium, etiam quatenus ad speculationem spectant, idem probatur: quoniam D. u. non habet conceptum obiectum generis, aut speciei distinctum a conceptu singularium ipse enim non distinguit, nec abstrahit vniuersalia prædicata à singularibus, sed singulas res indiuiduas cognoscit, sicut sunt, vt ostendimus disput. 1. 8. cap. 2. ergo frustra assignatur idea specierum, & generum in vniuersum, cum essentia diuina, quæ est cognitio & eo ipso idea rerum ad ipsas solum in indiuiduo referatur, vt dictum est: & quidem sicut eas distinctas cognoscit, vt re ipsa inter se distinctæ sunt, sic etiam nos secundum nostram rationem in essentia illius, & cognitione plures ideas nostro modo intelligendi distinguimus: & quamuis nos distinguamus in rebus rationem genericam ab specifica, & singulari, hoc tamen satis non est, vt in D. o. singularium & vniuersalium naturarum ideas distinguamus: in ipso enim solum distinguimus diuersas ideas, & cognitiones ex diuersis obiectis, non à nobis, sed ab ipso cognitis, ergo si ipse non cognoscit, vt obiecta distincta, naturam in vniuersum, & naturam in singulari, non debet in eo duplex cognitio, aut idea distincta.

CAPVT III.

Materia, & accidentium, que realiter distinguuntur à substantia peculiare idea ponenda sunt.

S. Thom. materia prima propriam non habet ideam.

Sanctus Thom. in hoc art. ad 3. docet aperte, materiam primam non habere ideam propriam in Deo, sed eandem existimat esse materiam, & totius: reddit rationem, quia secundum se non habet esse, cum sit pura potentia, & totum esse habet à forma, quare nec quidquam ex se habeat cognoscibilitatis. Quibus verbis insinuat, non esse ideam in Deo materiam primam, quatenus exemplar est, neque quatenus ratio est: ac proinde neque illius esse ideam, quæ ad scientiam speculatiuam pertinet, quia ex se nihil habet cognoscibilitatis.

Sententia Caietani.

8.

Hanc sententiam sequuntur Thomistæ communiter, & Caiet. in hoc art. addit tamen, ideam materiam primam, quæ est solum ratio, & ad speculatiuam scientiam spectat, esse totius compositi, non cuiuscunque, sed corporis, vt corpus est: ideam vero materiam primam, quæ est practica, & dici solet exemplar, esse totius compositi, quod ipsa componit secundum omnem rationem illius. Huius vero ea potest esse ratio assignari, quoniam materia prima non habet esse re ipsa nisi per totum, quod omnem rationem specificam, & genericam simul continet, operatio enim ad omnia terminatur: ergo tantum habet ideam quatenus est exemplar, commune cum toto; idea enim hoc modo est principium operis, cui tribuit esse, & primo ad totum terminari debet: at vero quia cognitio speculatiua potest ad solam rationem genericam referri, & ideam, vt ratio ex sententia S. Th. ad speculatiuam scientiam pertinet, materia prima dicitur ideam, seu rationem habere communem cum eo, per quod habet posse speculatiue cognosci: sed cognosci potest perfecte in aliquo esse per formam corporis in genere: ergo idea, vt ratio speculatiua materiam, est idea corporis, vt corpus est.

Sententiam S. Thom. cum limita- tione tenet Aegidius.

Hanc opinionem ex parte videtur secutus Aegidius in 1. d. 2. q. illa 4. limitat tamen eam hoc modo, vt non sit idea propria materiam primam, tamquam obiecti, aut ideam distinctam, nisi secundum ratio-

nem quia Deus per ideam quam habet, cognoscit formam à materia distingui, non actum, quia materia secundum se non conuenit actus, neque tanquam distinctam opere, quia non fit secundum se, sed sola ratione: quare eodem modo concedere videtur ideam materiam, atque generum, & specierum distinctam ab idea singularium.

Sed certe, aut omnino concedi debet idea propria materiam, aut profus negari, aut enim ex se non habet aliquam entitatem, vt putant S. Thom. & plures eius discipuli, & sic nulla erit in Deo propria idea nec practica, nec speculatiua. Practica enim ponitur ad diuersum, & proprium effectum, seu opus, qualis non est materia prima in hac opinione, cum non habeat proprium esse. Speculatiua vero ponitur etiam ad speculandum, & intelligendum, id quod ex se habet aliquid entitatis, & cognoscibilitatis secundum esse: nam quod cognoscitur non esse, non dicitur cognoscibile: ergo nulla esset hoc modo idea materiam primam, non solum tanquam obiecti actus, aut opere distincti, sed neque distincti ratione, quia neque ratione distingueretur à forma, vt aliquod diuersum intelligibile ab ea: ergo idea materiam esset idea totius compositi non solum practica, sed speculatiua etiam, non, vt putant Caiet. totius in genere secundum rationem corporis, sed totius singularis: eo quod Deus non intelligat aliquid sub ratione generica communi, & abstrahit à singularibus vt prædictum est. Quod si materia prima ex se aliquam habeat entitatem, vt in Philosophia verius puto, habebit propriam ideam non solum, vt ratio est, & ad speculatiuam scientiam spectat, sed etiam vt exemplar dicitur, & ad practicum scientiam reducitur: nam sic tanquam distincta res produci, & cognosci poterit: atque adeo Albertus in 1. disp. 35. art. 10. expresse concessit in Deo propriam ideam materiam primam.

Aut ab soluta conuenientia cum alio.

Tandem de accidentibus docet S. Th. in solutione 4. ea, quæ sunt cum toto compositi, non habere propriam ideam distinctam ab idea totius: accidentia vero, quæ ipsam produco adueniunt, ideam propriam habere, & quamuis S. Doctor non explicet, vtrum loquatur de idea, vt est exemplar practicum operis, an, vt est ratio speculatiua; tamen eius ratio plane indicat, solum loqui de idea practica.

Sententia S. Thom. de ideis accidentium.

Sic etiam Aegidius loco allegato dicit accidentia, quæ sunt cum toto, habere quidem ideam actu distinctam cognitione, sed non operatione, hoc est speculatiuam sed non practicum, alia vero accidentia inquit, habere ideam distinctam cognitione, & operatione, hoc est speculatiuam, & practicum. De speculatiua nemo potest dubitare, quoniam cum accidentia ex se habeant entitatem distinctam à subiecto, loquimur enim de accidentibus re ipsa à subiecto distinctis) habebunt etiam distinctam rationem obiecti intelligibilis, ac proinde distinctam ideam speculatiuam, non solum inde distinctam ideam speculatiuam, non solum ea quæ subiecto iam productio adueniunt, sed etiam, quæ simul cum illo producantur. Quod vero non habeant distinctam ideam practicum, quæ simul cum subiecto sunt, probat S. Thom. quia artifex eadem idea dicitur facere domum, & omnia illius accidentia: ergo & Deus eadem faciet hominem, & omnia simul accidentia cum illo.

Aegidius. Accidentia que habent propriam rationem, habent propriam ideam speculatiuam.

Ego vero non video satis, cur singularia accidentia à subiecto realiter distincta non habeant singulas ideas, etiam practicas; nam de speculatiuis

id

sub his duobus prioribus articulis in vnum colligamus.

ARTICVLVS I.

Vtrum veritas sit tantum in intellectu.

AD primum sic proceditur. Videtur, quod veritas non sit tantum in intellectu, sed magis in rebus. Augustinus enim in lib. sol. reprobat hanc notificationem veri. Verum est id quod videtur, quia secundum hoc lapides, qui sunt in abditissimo terræ sinu non essent veri lapides: quia non videntur. Reprobat etiam istam, verum est, quod ita se habet, ut videtur cognitori, si velit & possit cognoscere: quia secundum hoc sequeretur quod nihil esset verum, si nullus posset cognoscere. Et definit sic verum. Verum est id quod est. Et sic videtur quod veritas sit in rebus, & non in intellectu.

2. Præterea. Quicquid est verum, veritate, verum est: Si igitur veritas est in intellectu solo, nihil erit verum, nisi secundum quod intelligitur: quod est error antiquorum Philosophorum, qui dicebant, omne quod videtur esse verum. Ad quod sequitur contradictoria simul esse vera: cum contradictoria simul à diuersis vera esse videantur.

3. Præterea. Propter quod vnumquodque, & illud magis, ut patet, posterior. Sed ex eo quod res est, vel non est, est opinio vel oratio vera vel falsa secundum Philosophum in prædicamentis. Ergo veritas magis est in rebus, quam in intellectu.

Sed contra est, quod Philosophus dicit sexto Metaph. quod verum & falsum non sunt in rebus, sed in intellectu.

Respondeo dicendum quod sicut bonum nominat id in quod tendit appetitus, ita verum nominat id, in quod tendit intellectus. Hoc autem distat inter appetitum & intellectum sicut quaecunque cognitionem. Quia cognitio est secundum quod cognitum est in cognoscente: appetitus autem est secundum quod appetens inclinatur in ipsam rem appetitam. Et sic terminus appetitus, quod est bonum, est in re appetibili. Sed terminus cognitionis, quod est verum, est in ipso intellectu. Sicut autem bonum est in re, in quantum habet ordinem ad appetitum, & propter hoc ratio bonitatis deriuatur à re appetibili in appetitum, secundum quod appetitus dicitur bonus prout est bonitas, cum verum sit in intellectu secundum quod conformatur rei intellectæ, necesse est, quod ratio veri ab intellectu ad rem intellectam deriuetur, ut res etiam intellecta

id omnes fatentur. Dico autem accidentia non solum, quæ adueniunt toti iam semel producto, sed quæ simul cum illo produuntur. Nam idea, ut exemplar, solum addit supra ideam speculatiuam, esse principium operis per voluntatem: vbi cum que ergo est diuersa entitas, quæ sit, erit etiam diuersa idea. ut exemplar: accidentia autem, quæ cum subiecto simul produuntur, habent diuersam entitatem, ergo dum fiunt. habebunt diuersum fieri, & diuersam ideam ut exemplar: quod enim simul tempore cum toto producantur, non obest quominus suam habeant productionem peculiarem, sicut habent suum esse: aut si non habent diuersum esse, non habebunt diuersam cognoscibilitatem, ac proinde nec distinctam ideam speculatiuam.

Ratio vero S. Thomæ non probat efficaciter oppositum, quoniam idea domus cum omnibus partibus, & accidentibus dicitur vna sicut ipsa domus fabricata non vnitur physica, & naturali, sed vnitur artis, quæ ordine tantum vna est: quare non mirum, si vna domus cum varijs entitatibus, & accidentibus physicis, & realibus vnicæ artis fieri dicatur: nos autem loquimur nunc de idea entis physici, & naturalis, quæ secundum varias entitates physicas effectus, & operis multiplicari debet.

Atque idem discrimen alia quoque via demonstrari potest: nam artifex non solum eadem idea artis dicitur facere totam substantiam domus, & accidentia, quæ ipsam factam comitantur, verum etiam ex eadem idea postea reficit accidentia domus, si opus est, & accidentia, quæ non fiunt simul cum domo, sed illi iam factæ adduntur, ex eadem idea dicuntur fieri, cum tamen S. Thom. fateatur accidentia, quæ adduntur toti composito physico semel producto, diuersam habere ideam ab idea totius, dicuntur igitur accidentia domus nihilominus postea fieri ex eadem idea, quia illa non est physice vna, sed ordine tantum, & in genere artis, quare non est eadem ratio de idea domus, & de idea entis naturalis, & accidentium illius.

QVÆSTIO XVI.

De veritate.

Quoniam autem scientia verorum est; post considerationem scientiæ Dei, de veritate inquirendum est.

Circa quam quærentur octo.

IN hac 16. agit Doctor Angelicus de veritate & q. 7. de falsitate, quæ sunt affectiones intellectus & scientiæ, ut ostendat, quo pacto veritas conueniat diuinæ scientiæ, falsitas vero omnino ei repugnet, ex qua etiam doctrina attributum veritatis Dei nostri explicandum est: per multa vero ex ijs, quæ in hac quæst. & sequ. traduntur, disputari solent ex professo à Philosophis 4. aut 6. Metaph. sicut illa etiam quæ de ratione bonitatis quæst. 6. dicta sunt, sed, quoniam attributum veritatum Dei recte explicari nequit, nisi prius bene perspecta natura, & definitione veritatis ipsius secundum se, non debet alicui superuacaneum videri, eam à nobis in præsentia pertractari. Verum ne cogamur eadem instructuose repetere, dabimus operam, ut f. re omnia, quæ S. Doctor per plures articulos huius quæstion. & sequentis dispersa docuit, ex definitione veritatis recte explicata,

Habent etiam propriam productionem eius fabricato.

Ratio S. Thomæ non probat oppositum.

11

Idem aliter queritur.

99
1. d. 19. q. 5.
2. 7. 7. 25
3. r. 1. ar. 1.
lib. 2. scilicet loq.
6. 5. tom. 1.

Exo. li. 6. 2.

Solil. li. 2. 6. 2.
5. in fine.

Ut patet 1. 1.
metaph. text.
6. 1. 4. 2.
text. 9. v. quæ
ad 25. tom. 3.

1. Post. text. 5.

Et de substantia, non procul, à his tom. 1.

Li. 6. metaph. text. 8. tom. 3.

lecta vera dicatur, secundum quod habet aliquem ordinem ad intellectum. Res autem intellecta ad intellectum aliquem potest habere ordinem vel per se, vel per accidens. Per se quidem habet ordinem ad intellectum, a quo dependet secundum suum esse; per accidens autem ad intellectum, a quo cognoscibilis est. Sicut si dicamus quod domus comparatur ad intellectum artificis per se, per accidens autem comparatur ad intellectum, a quo non dependet. Iudicium autem de re non sumitur secundum id, quod inest ei per accidens; sed secundum id, quod inest ei per se. Vnde vnaquaeque res dicitur vera absolute secundum ordinem ad intellectum, a quo dependet. Et inde est quod res artificiales dicuntur verae per ordinem ad intellectum nostrum, dicitur enim domus vera, quae assequitur similitudinem formae, quae est in mente artificis. Et dicitur oratio vera, in quantum est signum intellectus veri. Et similiter res naturales dicuntur esse verae secundum quod assequuntur similitudinem specierum, quae sunt in mente diuina. Dicitur enim verus lapis, quia assequitur propriam lapidis naturam secundum pra-conceptionem intellectus diuini. Sic ergo veritas principaliter est in intellectu, secundario vero in rebus, secundum quod comparatur ad intellectum vt ad principium. Et secundum hoc veritas diuersimode notificatur.

Li. de vera relig. c. 36. tom. 1.

Nam August. in lib. de vera relig. dicit, quod veritas est, quae ostenditur id quod est. Et Hilarius dicit, quod verum est declaratum aut manifestatum esse. Et hoc pertinet ad veritatem secundum quod est in intellectu. Ad veritatem autem rei secundum ordinem ad intellectum pertinet definitio August. in lib. de vera relig. talis: Veritas est summa similitudo principij, quae sine vlla dissimilitudine est. Et quaedam definitio Ansel. talis: Veritas est rectitudo sola mente perceptibilis. Nam rectum est, quod principio concordat. Et quaedam definitio Auic. talis: Veritas vniuersi cuiusque rei est proprietas sui esse quod stabilitum est ei. Quod autem dicitur quod veritas est adaequatio rei & intellectus, potest ad vtrumque pertinere.

Li. de vera relig. c. 36. a. med. to. 1.

In dialogo de verit. c. 12.

Ad primum ergo dicendum, quod August. loquitur de veritate rei, & excludit a ratione huius veritatis comparisonem ad intellectum nostrum. Nam id, quod est per accidens, ab vnaquaque definitione excluditur.

Ad secundum dicendum, quod antiqui Philosophi species rerum naturalium non dicebant procedere ab aliquo intellectu,

sed eas provenire a casu. Et quia considerabant, quod verum importat comparisonem ad intellectum, cogebantur veritatem rerum constituere in ordine ad intellectum nostrum. Ex quo inconuenientia sequebantur, quae Philosophus profertur in quarto Metaphys. Quae quidem inconuenientia non accidunt, si ponamus veritatem rerum consistere in comparisonem ad intellectum diuinum.

Ad tertium dicendum, quod licet veritas intellectus nostri a re causetur non tamen oportet quod in re per prius inueniatur ratio veritatis, sicut neque in medicina per prius inuenitur ratio sanitatis quam in animali. Virtus enim medicinae, non sanitas eius, causat sanitatem, cum non sit agens vniuersum. Et similiter esse rei, non veritas eius, causat veritatem intellectus. Vnde Philosophus dicit, quod opinio & oratio vera est ex eo, quod res est, non ex eo, quod res vera est.

Conclusio est. Veritas primarie quidem est in intellectu, a quo ratio veritatis in res ipsas secundarie derivatur.

ARTICVLVS II.

Vtrum veritas sit in intellectu componente & diuidente.

AD secundum sic proceditur. Videtur quod veritas non sit solum in intellectu componente & diuidente. Dicit enim Philosophus in 3. de Anima. quod sicut sensus propriorum sensibilibus semper veri sunt, ita & intellectus eius quod quid est. Sed compositio & diuisio non est, neque in sensu, neque in intellectu cognoscente quod quid est. Ergo veritas non solum est in compositioe & diuisione intellectus.

2. Praeterea. Isaac dicit in libro de definitionibus, quod veritas est adaequatio rei & intellectus: sed sicut intellectus complexorum potest adaequari rebus; ita intellectus in complexorum, & etiam insensibilis sentiens rem vt est. Ergo veritas non est solum in compositioe & diuisione intellectus.

Sed contra est quod dicit Philosophus in 6. Metaph. quod circa simplicia & quod quid est non est veritas, nec in intellectu, neque in rebus.

Respondeo dicendum, quod verum (sicut dictum est) secundum sui primam rationem est in intellectu. Cum autem omnis res sit vera secundum quod habet propriam formam naturae suae, necesse est, quod intellectus in quantum est cognoscentis, sit verus in quantum habet similitudinem rei cognita: quae est forma eius in quantum est cognoscentis. Et propter hoc per

*Commenti
essate in ar-
tica.*

*Late dicit
in 1. 2. 1. 2.*

*100
1. 2. 1. 2. 3. 4. 5.
art. 1. 7. 8.
ver. 9. 1. 2. 3.*

12. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12.

12. 6. 11. 12.

Art. 1. 2.

per

per conformitatem intellectus & rei veritas definitur. Vnde conformitatem istam cognoscere, est cognoscere veritatem. Hanc rationem nullo modo sensus cognoscit. Licet enim visus habeat similitudinem visibilis, non tamē cognoscit comparationem, quæ est inter rem visam, & id quod ipse apprehendit de ea. Intellectus autem conformitatem sui ad rem intelligibilem cognoscere potest: sed tamen non apprehendit eam secundum quod cognoscit de aliquo quod quid est: sed quando iudicat rem ita se habere sicut est forma, quam de re apprehendit, tunc primo cognoscit & dicit verum. Et hoc facit componendo & diuidendo. Nam in omni propositione, aliquam formam significatam per prædicatum, vel applicat alicui rei significatam per subiectum vel remouet ab ea: & ideo bene inuenitur quod sensus est verus de aliqua re vel intellectus, cognoscendo quod quid est, sed non quod cognoscatur aut dicatur verum. Et similiter est de votibus incomplexis. Veritas igitur potest esse in sensu, vel in intellectu cognoscente quod quid est, vt in quadam re vera; non autem vt cognitum in cognoscente: quod importat nomen vere. Perfectio enim intellectus est verum vt cognitum. Et ideo proprie loquendo, veritas est in intellectu componente & diuidente, non autem in sensu, neque in intellectu cognoscente quod quid est. Et per hoc patet solutio ad obiecta.

Conclusio est, Veritas solum est in intellectu componente & diuidente. Duplex in vtroque est. difficultas est, tum in explicanda mente S. Thom. tum etiam in doctrina ipsa, duabus igitur disp. seq. quoad eius fieri poterit, veramque examinare; & veram, propriamque naturam veritatis vnuerse definire conabimur.

DISPVTATIO LXXV.

An veritas intellectus solum sit in compositione, & diuisione.

Sententia Ferrariensis & aliorum, cap. 1.
Prædicta sententia refellitur, & opposita testimonijs præsertim Arist. probatur, cap. 2.
Rationibus probatur posterior opinio, cap. 3.
Respondetur argumentis prioris sententiæ, cap. 4.

CAPVT I.

Sententia Ferrariensis & aliorum.

Cum veritas in vniuersum sic definiatur, Est adæquatio intellectus & rei, & vt ait S. Thom. in calce huius art. hæc definitio ad intellectum & ad rem ipsam possit pertinere: ac proinde non modo intellectus, sed etiam quæcumque res vera esse dicatur, imo veritas quasi passio entis à Philosophis assignetur, vt naturam eius melius inuestigemus, & vniuersum definiamus; necessarium duximus, si diligentim monstretur quo pacto tum intellectui, tum rebus omnibus veritas conueniat. Quamuis au-

tem controuersia bona ex parte potius verborum, quam rerum esse videatur; tamen non debet leuioris momenti iudicari: siquidem ex ea accurate explicata perspicuum fiet, qua de causa Deus noster dicatur verus Deus, gentilium autem falsi Diij merito appellentur. Ex Scholasticis pauci sunt, atque eorum plures ex schola S. Thom. qui de hac re disputauerint, sed non omnes in eandem sententiam conueniunt: tamen si quisque in suam opinionem Doctorem Sanctum pertrahere contendat. Quare quantum poterimus non modo quid nobis probetur, sed etiam quid ab alijs dicatur, more solito persequemur.

Est autem obseruandum in primis id quod admovent Durand. Heruæus, & alij; cum controuersia est de veritate intellectus, non esse intelligendam de ipsa facultate, quæ habet quandam rationem entis: sic enim de intellectu, & de alijs rebus communis est ratio, sed difficultas est de intellectu, quatenus intelligit, & perinde est querere, quo pacto veritas est in intellectu, atque in ipsa intellectione. Neque vero questio est de intellectione, quatenus in se entitas quædam est, sed quatenus est signum, & ad res, quas significat, refertur, ex quo capite intellectio interdum dicitur falsa: cum tamen, quatenus res quædam est, semper sit vera, vt art. 3. patebit.

Hoc posito fundamento, in præsentii controuersia sit prior opinio Ferrariens. i. contrag. c. 59. Ad dubium ergo motum, & c. 60. qui ex definitione veritatis, quam initio memorauimus, colligit veritatem in intellectu esse conformationem cum re ipsa, & veritatem in rebus, conformationem cum intellectu. Porro veritatem, de qua modo est controuersia, censet bifariam in intellectu reperiri: vno modo tanquam in eo, in quo est verum & hoc pacto putat esse in quacumque simplici apprehensione intellectus; imo vero nonnulli Thomistæ, qui hanc sequuntur sententiam, dicunt, eandem veritatem conuenire speciei intelligibili impressæ, in qua est genus quoddam representationis: idemque existimant de cognitione cuiusque sensus, sicut expresse docuit Ferrar. extremis verbis illius cap. 59. quorum omnium eadem omnino videtur esse ratio. Altero modo, inquit Ferrar. veritatem reperiri in intellectu cognoscente ipsam veritatem: sic autem solum esse in compositione, & iudicio quia solo iudicio compositionis cognoscit conceptum suum conformem esse cum re intellecta, quæ sane conformatio est veritas, ob id tamen non censet, veritatem hoc modo esse posse in omni genere compositionis, & diuisionis: sed in eodumtaxat, quo quis reflexe cognoscit suam intellectionem conformem esse cum re intellecta, quæ extra existit, aut existere potest.

Cum Ferrar. faciant Socin. s. meta. q. 17. Capreol. in 1. d. 19. q. 3. art. 1. concl. 3. Aegidius quodlib. 4. q. 7. in eo saltem, quod asserit, veritatem intellectus non solum reperiri in simplici apprehensione, verum etiam in ipsa specie intelligibili: nam de veritate vtrum reperitur in compositione, an extra, nihil dicunt; imo sententia hæc videtur esse S. Thom. q. 3. art. 2. s. Thom. q. 3. art. 3.

Prior pars huius sententiæ, in quam diximus Doctores proxime allegatos consentire, probatur primum duobus testimonijs Arist. Alterum est 3. anima c. 6. text. 26. vbi ita ait, Est autem dictio quidam quippiam de quopiam quem admodum affirmatio at-

Durand. Heruæus.
2.
Obseruandum pro ista intelligentia quæstionis.

Sententia Ferrar.

Veritas tanquam compositio & obiectum tantum reperitur in iudicio reflexo secundum Ferrar.

Socin. Capreol. Aegidius.

S. Thom.

Probatur prædicta sententia auctoritate Arist.

que